

Gyárfás Ágnes

MAGYAR ŐSKUTATÁS A SZIMBOLIKÁK JEGYÉBEN

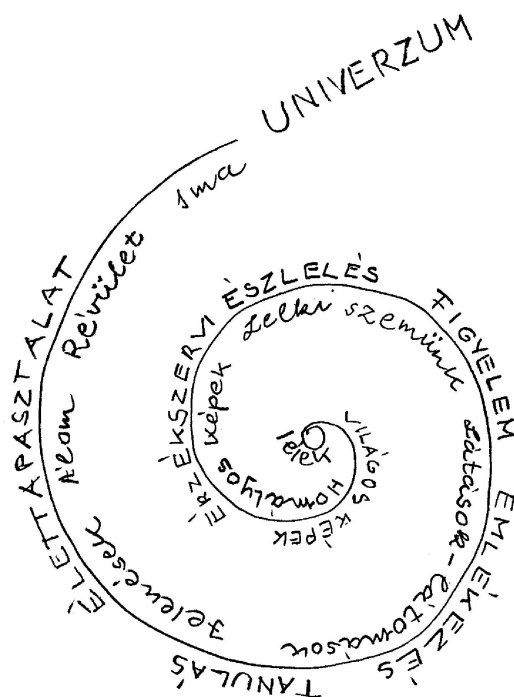
Megyaszó (Borsod megye) templom kazettája

A szimbólumok jelképek, amelyek egy-egy nemzet vonatkozásában a nemzeti karaktert is kijelölik, ezért nagy jelentőséget képviselnek valamennyiünk életében. Valahány szimbólum, mint jelkép a lélek mélyén meghúzódó ősképek halmazából tűnik elő. Az analitikusok közül főként Jung foglalkozott a mélytudat ősképeivel és megállapította, hogy ezek minden embernél egyforma tartalmúak. Az Amerikába kitelepült magyar pszichológus Róheim Géza a 20. század 20-as éveiben világtól elzárt törzsek tagjaival végzett tanulmányokat, amelyeket összehasonlított iskolázott, európai és észak-amerikai emberek ősképi állományával, s arra az eredményre jutott, hogy a fekete macska babonája mindenütt egyforma, a törött tükör baljós előjel, de a végtelen fonat mindenfelé a megnyugtató békesség érzetét kelti.

Életünkben, nemzeti sorsunkban használatos szimbólumok ezekből a lélek mélyén lappangó ősképekből alakultak ki. A dologban azonban van egy megfejthetetlennek tűnő ellentmondás. Miért különböznek egymástól a nemzetek közös jellemvonásait meghatározó jelképek, ha a lélek mélyén megbúvó ősképek halmaz azonos?

Kérdésünkre a választ a lélektudomány adja meg, de nem a nyugati tudósok által művelt pszichológia, amely igyekszik az emberi pszichét azonos hullámhosszon kezelni, hanem a nemzeti karaktert elfogadó tudományos vonal.

Hazánkban a 18. század végén írta meg Bárány Péter (1790) magyar lélektanát (Jelenséges Lélekmény, lélektudomány címmel), amely elnyerte a Hadi és más nevezetes történetek című bécsi újság 30 arannyal jutalmazott pályadíját. Bárány Péter a díjátvevő beszédben Kant szisztémája iránti elkötelezettségét hangoztatta, de tudjuk, hogy Kant a nagy porosz filozófus lélektant nem írt. Milyen lélektan tehát a Bárány Péteré?

Jellegetesen a magyar lelkület ügyét szolgáló lélektan. Világos és homályos lelki képek leírásánál erre a kérdésre is megadta a választ. Azt mondta, hogy a lélek munkái között az érzékszervi észlelés, a figyelem, az emlékezés stb. a világos képek munkája. Viszont az érzéken túli észlelés az ú. n. "látás", a látomás, az elragadtatás, a révülés, az imádság, a jelenés a lélek mélyében megbúvó homályos képek előtörésének eredménye. A lélek maga a mag. Ebből a magból sarjad mind a világos, mind a homályos képek halmaza, amelyek működésük révén végső hely elérése céljából a kozmoszba hatolnak. Minden lelki tevékenységünknek kozmikus kihatása van.

A lélek mélyén lappangó homályos képek előtörnek álmodásban, révülésben és más tudatszint (pl. halálkapu elérése) érintése révén is. Mert, mint mondja „...ilyenkor az erősebbektől nincsenek elnyomva és felszabadulnak a homályos képek”. Hogy milyen homályos képek törnek elő, azt egy közép jelöli ki. Ez a közkép hordozza a nemzeti karakter lényeges elemeit. Például a manysik Szibériában a medve leánykát emelték ki a közös őskép halmazból, mert az ő nemzeti karaktert meghatározó közképük erre inspirálta a lélek működését. A medvéhez ragaszkodnak a berlini sörivők, az angol gárdisták, ezért viselik 30 fokos hőségben is a tornyos medvesisakot.

A mi népünk esetében a mélytudat képeit előcsalogató közkép a madár, a szarvas, a tulipán. Mondhatjuk, hogy ezek a mi nemzeti karakterünket meghatározó szimbólumaink, Bárány Péter szavaival szólva közképünk = közös képeink.

Ez a közkép működött Árpád-házi Szent Erzsébet lelkében, amikor 27 éves korában, özvegyen, nagy betegségbe esve, 40 fokos lázban haldoklott. Mint szentté avatásakor komornái elmesélték, Isten egy angyalt küldött mellé madár képében, hogy megkönnyítse agonizálását. Halála előtt Szent Erzsébet felült az ágyban, kezére ültette a madarat és együtt énekelt vele

m a g y a r nyelven — m a d á r nyelven.

Aztán átadta lelkét a madárnak, aki felvitte azt Istenhez.

MADÁR

Nyelvünk, népnévünk azonos a madárral. A madár, mint nemzeti voltunkat meghatározó jelkép végigkíséri történelmünket, és szebbnél szebb formában jelentkezik.

Madárnyelv

— Tuvudsz ivigy beveszévél-nivi? kérdezi egyik óvodás a másiktól.

— Tuvudovok, válaszolja a kérdező. Évén ivis mavadavár vagyok.

A madárnyelv magyar titok. Egyetlen más nyelven sem lehet mavadavár nyelveen beve-

szévél-nivi. Ez a madárnyelvi hangzás, mint ősnyelvi hagyomány megmaradt a kelta nyelvemlékekben és azokban a még élő keltautód népcsoportok tájszólásnak vélt nyelvében, akiről sokat írt Timaru Kast Sándor. A welszi, a gael, s a Hebrida szigetcsoporton élő apró szigetek népének nyelvében. Ezen kis szigetek egyikén, az IO vagy JÓ szigetén élt egy pár ezer főnyi közösség, akik Kolumbusz Kristóf korában még az ősi turáni nyelvet beszélték. Kis közösségükben megvalósították a Boldogság szigete álmvilágot, mert a szó legnemesebb értelmében jók voltak, miként jók vagyunk mi is, ha lelkünk fénylő, de homályban őrzött képeire hagyatkozva élünk és ítékezünk. E kis sziget népét az angolok lerohanták, hajóra rakták és elvitték Amerikába. Ez az 1526. év táján történt, amikor a Föld körül elszabadultak a gonosz erők. Eurázsiaiában a török hatalmi szféra tört a magyarság ellen. A csicsergő, madárnyelvet beszélő baszkokat a spanyolok igázták le. A csicsergő, madárnyelvet beszélő dél-amerikai indiánokat a spanyol és portugál agresszió ítélte kihalásra. Talán aszerint is utána nézhetnénk, merre élnek rokonaink, ha azt vizsgálnánk, hogy hol zajlanak a legalaposabb népirtások.

1026 táján Szent István egyetlen élő fiával elfogadtatták a szűz házasság elvét, s nehogy később kedve legyen fogadalmát feloldani, a történelmi vadkannal meg is ölelték. Ezek után az Árpád-ház már csak oldalágakon élt tovább, s állítólag az Aranyágacskával kihalt. Mi valamennyien hisszük, hogy ez nem így van s reménykedünk a magyar királyi eszme árpád-házi újjászületésében.

Madárvoltunkat mi sem bizonyítja jobban, mint királyi családunk eredete. A Turul nevű szent madár lett az őse szent királyainknak. A TUR ősi mezopotámiai szógyök fiú jelentésű. Az UL gyök madarat és szentet jelent. Innen ered a holló szavunk és szent voltára Mátyás király emlékezett, amikor címerállatául fogadta, s neve elé tette: Hollós Mátyás király. Ő is turullu volt, fényfiú, szent, tiszta.

Királyaink nemzője a Turul, de mi mindnyájan turáni népek vagyunk. Ez a szó AN isten FIAI jelentést hordozza. Valamennyien, akik a magyar nyelvet, a madár nyelvet beszéljük, és lelkünk elfogadja őseink szent eszméjét, isten fiai, isten gyermekei vagyunk

minden, magát TURÁN-nak valló néppel együtt.

A Turul madár formáját megőrizte a Nagyszentmiklósi Kincsünk aranydombormű készlete, de a távolabbi idők kódéből is előtűnik a Turul jelenléte népünk életében.

A Kaukázusban és a Kaukázus környékén élő szkíták madara rákerült a nyeregtakaróra és reliefszerűen az oltárkövekre. Szinte ugyanezt a formavilágot tükrözi a mezopotámiai madár is.

Kr. e. 5-4. század

A madárral való azonosulás a szkíták királynői viseletét is áthatotta, (bal alsó kép), de madárrá vált sapkája révén a köznapi öltözetű fiatal szkíta nő is ezt a folyamatot vette észre a The Golden Deer of Eurasia (Metropolitan Museum of Art.

Yale Univ. Press. 2000) szerkesztőcsoportja (Aruz, Joan – Farkas Ann – Alekseev, Andrei – Korolkova, Elena), amikor szemléletes rajzon mutatták be a lelki transzformációt.

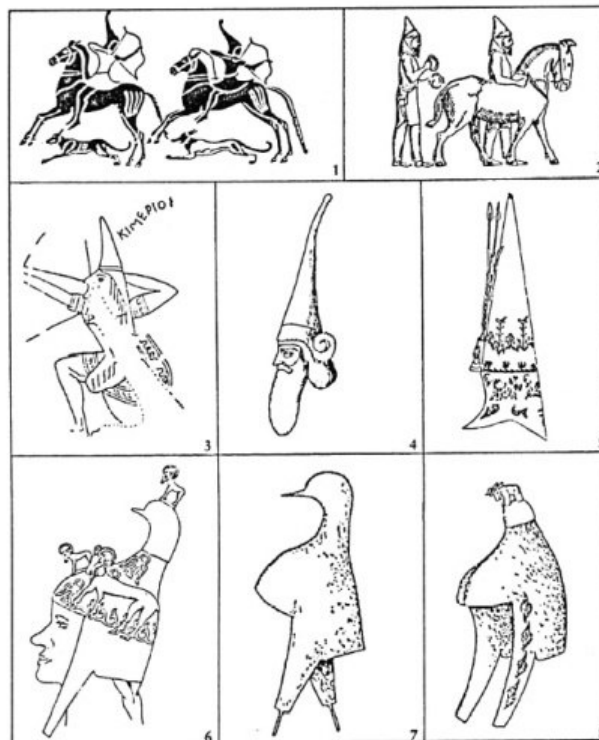

Figure 48. Eurasian nomads' headgear, 5th-4th century B.C.:
 1. Cimmerians(?) depicted on an Etruscan vase, 6th century B.C.;
 2. Saka depicted on relief at Persepolis, 5th century B.C.; 3. a Cimmerian depicted on the Greek "François" vase, 6th century B.C.; 4. a Saka chief depicted on relief at Bisutun, 6th century B.C.; 5-8: reconstructions of headgear from (5) the Issyk kurgan, 6th-5th century B.C.; (6) Ak-Alakh 1, kurgan 1, 5th century B.C.; (7) Verkh-Kaldzhin 2, kurgan 1, 5th century B.C.; (8) Ak-Alakh 1, kurgan 2, 5th century B.C.

A madár szavunk két alapgyöke a MAD és a DÁR a régi mezopotámiai nyelvben egyaránt madarat jelent. A képjele is madár formájú mindkettőnek. Madarat jelent a BURU gyök is, ahogy a galambot hívjuk.

MAD
MU
L 81

DÁR
L 114

BURU
L 79

Elragadtatás a szó szorosan vett és lelki értelmében

(Kedvet virágoztató magyar népmesék. Szerk. Gyárfás Ágnes. Miskolc, 1998.
Rajz: Harangozó Gyula)

Kiáltásával a születő napot köszönti az a szent madár, amelyet egy mezopotámiai pecsét-hengerbe véstek. A zöld drágakő híven megőrizte ötezer évesen is a vésnöki remeklés esztétikumát. Ez a pecsét-henger azért is képvisel számunkra kiemelt értéket, mert a baloldalon álló férfi, aki

nyilával az Orion csillagképet idézi, maga nemzetünk ősapja Nimrud, Ménrót, Nefrót, s hogy pontosan róla van szó, azt a görög betűk bizonyítják, így, egyszerűen:

NIIT YOT

MAGYAR ŐSKUTATÁS

A kép szereplői Orion-Nefrot mellet az Oroszlán csillagkép, másik oldalán piederstálon EME a Sziriusz csillag (Nagy Kutya csillagkép orrán elhelyezkedő égitest) megtestesítője, Inanna istennő képében. Minden Annák, Emesék, Ilonák, Helénák ősképe és égi képviselője.

Enki isten két nagy folyóvizet cipel, a Tigris és Eufráteszt és kézen tartja a hatalmas madarat, a Napköszöntő szent Turult. Mögöttük a sort U-Anna, vagyis a kultúrhős Jánusz-János fejezi be; itt is jól látható kétarcú volta. A két folyó a Tejutat mintázza. A Tejút csücskén kel fel a Nap, szinte kitör a szirtfok mohos barlangjából. Születésének a szirtfokban ülő hosszú hajú nő és sugárzó sapkás

férfi a tanúja. A bal felső sarokban látható tábla olvasata: EME NIMGIR ATYÁVAL

Ősszüleink láthatók a mezopotámiai pещéthengeren. A Nap születésének kozmikus pillanatában, amikor a folyóvíz csücskét megérinti az Orion sarokcsillaga, s a Sziriusz – EME – Inanna ósanyával együtt a napforduló csodájának, a Nap születésének tanúi és szereplői lesznek. Ekkor kezdődik a folyóvizek áradása, a termékeny mezőségek művelése, a Rák havának csodája. A madár itt nemcsak tanú, de rikoltásával élesztő, gerjesztő hatást is kivált. Ma is kakaskukorékolásra kel a Nap...

685. Liberation of the sun-god from between two mountains.

A Turul képe jelenik meg az egyik telloi vázán. Oroszlán feje van, hasán a Nap korongját tüntették fel. Két oroszlánon nyugszik a két karmos lába.

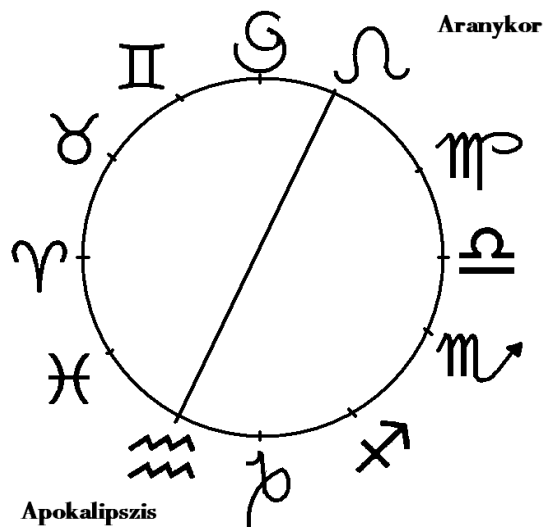
A váza szája körül rovásírásos felirat látható. Eredetiben kellene tanulmányozni a British Múzeumban.

Turul Lagasból kőedényen (Internet adat)
Feltehetőleg Telloból származó váza
Kr. e. 2400 - 2300.
Lelőhelye a British Múzeum

Ma Tello, korábban Lagas, azelőtt Sirburlaki volt az a város, ahonnan a magyar történelem legfontosabb dokumentuma származik, a Szövetség táblája. A British Múzeumban őrzik a leletet, és ugyanaz az oroszlánfejes Turul látható rajta, mint a vázán, s ugyanúgy két oroszlánon tartja a karmos lábát. Jól olvasható képjel-írással vették a fekete kőbe Mezopotámia turáni eredetének alapdokumentumát. Jól olvasható a Ningirszu-Nefrot-Nimród név is, „aki uras Enki templomába megy, siet – férj a feleséghez – szerelmi életet élni. Eme kinyilatkoztat: Ningirszu isten helyettese a bárkás Magur legyen! Ember menjen ember mellett MU országba, s a vízén jövő Mada nép építse meg Eridut!” Mit mond nekünk ez a Turulos üzenet?

Ningirszu-Nimrud és felesége Eme az isteni őshonos házaspár EME kinyilatkoztatásának hatá-

sára megbízza a bárkán érkező Mada nép vezetőjét Mágurt, hogy építsék meg Eridut a világ első kultúrvárosát, az eredőt, az eredeti várost. A kép alján ott a végtelen fonat, szövetségük szimbóluma.

A Turul madár és a két oroszlán égi eredetű. A két oroszlán az Oroszlán csillagkép és testvére: a kis és nagy Oroszlán. A madár, az Oroszlánnal szemben lévő Vízöntő keleti megfelelője. Ez a tengely az igazságtévés, a megújulás, az újjászületés tengelye, mely az Aranykort köti össze a Vízöntő-i Apokalipszissal. A mi népünk lelkére bízott a világ népeinek lelkiismerete. Kaptunk Időt, lehetőséget arra, hogy lelkünket karban tartjuk, szellemünket megtisztítsuk. Lesz egy pillanat, amikor eldől, ki hogyan sáfárkodott a kegyelem kincseivel.

599. Dudu, priest of the gold Ningirsu, plaque from Tello.

Nemzeti szempontból egy Krisztus előtt 7-5. évezredből való kis tábla fontosságára is felhívom a figyelmet, ahol a magyar-MADA, a Hun nép, a madár és a tulipán együtt jelenik meg egy képi világba ötvözve.

Olvasata:

Tulipán világ, Turul népe: Hungár-Mada Atyaság!
Hungaré ez a Föld az ISA-ősök rendeléséből.
US SEGÉL (Isten segítségével)
Urigall, ANA, TURAN (a csillaggyermek) és LU
az atya, boldogan éljen a Kárpátuban

29. Aus der Urzeit der Bilderschrift.

Az ősök rendelése, az égi Föld a Kárpátokban, a Kárpát-medencében nyerte el földi megvalósult formáját. Amikor ez a rendelkezés történt, a Kárpát-medencét víz borította, ott látható a kis térképe alatt a víz hullámvonala. Ezt a képet a Föld őskorának ismerete oldja fel. Valamikor a földtörténeti középkorban a mai Kárpát-medence helyén egy Himalája nagyságú hegység állt, amelyet a mélységben örvénylő vizek megmozgattak, s lesüllyesztették. Közben a Kárpátok vonulatát oldalt felgyúrták, s a hegység helyét vízzel árasztották el. A vízből kilátszottak a hajdani hegyormok és a magaslatok. Ez volt a tejjel-mézzel folyó Kánaán. A vizek kimosták a hajdani hegységből az ásványi kincseket és kis tekenővel, gyeptéglá formájában szedték még honfoglaló őseink is a vasat, meg az aranyat. Ezért lógott mindenfelé még a cipőjükön is aranydísz, s ezért tudtak Somogyban vaskohételepet működtetni, mert nem volt szükségük bányára, kimentek a mezőre és szedték a vasat, szedték az aranyat. A románok még ma is külszíni fejtéssel termelik ki a több tonnányi aranyat Nagybánya mellett. Ezt a mesés gazdagságot kaptuk örökül az ősök rendelése folytán.

Nézzük meg az első tulipános ábrát. Tulipán, amely egyben a Turul madár formajegyeit foglalja magában. Középen a feje, két oldalt a szárnya hegye, alul a farka. Benne a hosszanti vonalak a Halak formavilágát is kirajzolják, amely népünk fő tápláléka volt hosszú-hosszú ideig. A keresztvonalak a hunság jelei, a tulipán hegyén a hármaskicsúcsosodás nemcsak a Turul alakját mintázza, hanem a mi hármaskicsúcsosodásunknak, a MADÁ-nak is képjele. Emblématikus erővel sugározza a kép a Kárpát-medencei hovatartozásunkat, az idetartozásunkat, azt a helyet, amelyet nekünk jelöltek ki az égben. Ezt támasztja alá a három pont, a magyarok igazsága.

Ez a madár a kereszténység évszázadaiban híven együtt maradt népével. Európa keresztény templomainak freskóin angyal hozza a malasztot, a szeplőtelen fogantatás pillanatában. A Gömöri Festőiskola szerzetes művészei a magyar-madár keresztyéni gondolatokkal festették ki a felvidéki templomokat, még a korai román és gótikus időkben. Még a XIV. századi Angyali üdvözlés is márával valósul meg a karaszközi gyönyörű kis templom oltárképén (Gömör megye). Dicsfényel

körbevett fejű madár hozza suhanva a malasztot, átadja Máriának és – folyamatábrai stílusban – a háta mögött tovarepül.

Angyali üdvözlés Karaszkból
Fazekas Lászlóné felvétele

Hogy a magyarországi kereszténység korában az angyal madár formájában jelenik meg, nemcsak képi emlék, hanem az archaikus népi imádságokban is fennmaradt. „Amott látok egy madárkát! Nem is madárka, szárnyas angyalka. Szárnya alatt KALAMA, kalama az igaz hit” (Erdélyi Zsuzsanna: Hegyet hágék, lőtőt lépék. Magvető kiadó Bp. 1976). Kalama szavunk régi mezopotámiai szó, azt jelenti HAZA, ORSZÁG. Népünk az égi malaszt fogalmát a haza gondolatával írta körül és egy réges-régi szót megőrizve tette misztikusá a szeplőtelen fogantatást a maga kultúrkörében. Megjegyezzük, hogy a magyar nép körében elterjedt hitelv szerint a magyar ember az istenszeretetét hazaszeretettel is ki tudja fejezni. Aki a hazát gyalázza, Istent gyalázza. Aki a hazáját elárulja, Istenét is elárulja, és nem lépheti át a menny kapuját. A hazaszerető, tiszta lelkű magyar ember azonban minden reggel úgy imádkozik, hogy „Ki megyek én házam elé, Feltekintek magas Mennyekbe, Nyitva látom Mennysország kapuját...”

(Saját gyűjtésem. Edelény, Izsó Józsefné).

A Mennysországból érkezik az az angyal is, aki koronát hoz szent királyainknak. Azonban a Képes Krónika szerzetes írődeákja nem angyalt festett az iniciáléba, hanem m a d a r a t! Madár hozta Géza herceg fejére a koronát, miként azt László herceg, a későbbi Szent László királyunk megálmodta, holott a latin szövegben kimondottan az angyal szó szerepel.

Szárnycsőrű a Ziyiwei leletből. Aranyveret. Szkíta ötvösmunka. A szkíta népek szövetségének fonatos jelképe a felső régióban jól látható. Az életfa tengelyében a két oroszlánarcból kirajzolódó harmadik az égi Szent Hármasságot fejezi ki.

Népnevünk másik titka a MAG gyök, amely az élet folyamatos őrzésére hívja fel a figyelmet. Dehát egy dolgról beszélünk, hiszen a madár az égből Szűz Máriának éppúgy, mint a mindenkori EMÉNEK, EMESÉNEK a *magot* hozta csőrében vagy a szárnya alatt és a TURAN az istenfiú e magból született. Teljesen törvényszerű, hogy az Istenfia Jézus Urunk halotti leplét TURAN-ban őrzik.

TULIPÁN

A madár az eredet kérdésére adott választ, a tulipán népünk világnézetét tárja elénk. E világnézet a szerves (organikus) műveltség jegyét viseli.

Ha újra rápillantunk a Tulipán népe táblája tulipánjára, látjuk, hogy szervesen összefoglalja a virágléletet, a növényi állapotot. A madárvilág képzetét, a halat, a vízi állatot, az atyai ősi létalap képét, a mada és hun népet, s mindennek hazában, országban történő egyesítését. A szerves műveltség eszméje végig kísérte népünk sok évezredes történetét. Az európai kultúra a 20. század elején fedezte fel a szerves világszemlélet eszméjét,

amely egyedülálló módszert adott az élővilág megismeréséhez. James Baldwin (1902) pszichológiai és filozófiai szótárt szerkesztett, s ebben leírta, hogy a szerves világ nem élettelen, ellenkezőleg megelevenítő erő munkál benne, mely a mennyiségi léten túl minőséget is ad, ez az Ekszisz, az ékességeink ereje. A növényeket megelevenítő elv a Fűszisz, s ebből ered nemcsak a magyar fű szó, hanem a fizika is. Az állatokat megelevenítő erő a Pszühé, mert az állatnak néma lelke van. Az embert megelevenítő erő a Nousz, az értelem.

A nyugati tudomány élettelennek fogta fel azt, amit Szkítiánosz követői a káldeusok szervesen élőlénynek láttak. Amit a káldeusok növénynek (fűszisz) érzékeltek, azt a nyugatiak fizikává torzítottak, ami ugyancsak az élettelen világ jelenségeit igyekszik leírni. A növények élő elvét nem vették észre, s az állatvilág elvét a Pszühét az emberi világ megkülönböztető elveként fogták fel, s megtagadták a lélek létezését az állatvilágban. Majd a XX. századi behaviorizmus az embertől is elvitatta a lélek létezését. Az ókori mezopotámiai világkép a XX. századra a nyugati tudomány kezelésében lefokozódott. A lélek kikerült a tudományos kutatás szókincséből. Az állati és növényi elv is lefokozódott, s mindezt fejlődésnek nevezték. Ez az értelem esetében nemcsak eltorzítás, hanem jelentésmódosulás, vagyis a természet igazi arcának megtagadása. (Grandpierre Attila írásai nyomán. Harmadik Szem. 1999. április, 36-37. old).

A sztoikus filozófusok sokáig őrizték a régi szkíta-káldeus világnézetet, a négy világelv szemléletét. Elvük, hogy az egységes világertelem az emberben hivatott a legtisztább formájában megnyilvánulni, de még az ú.n. szerves világban is felismerhetőnek kell lennie. A magyar tudósok még a XX. század elején is a szerves világkép és világnézet elvét vallották, s egyetemeink is ezt tanították. Egy 1923-ban kiadott Philosophiai szótár (Franklin kiad. Szerk. Enyvvári Jenő) szerint „A szervezet (organizmus) az erők egysége, magát belülről fejlesztő, s a külső világ ingereire reagáló rendszer.” Részek az egészért, egész a részekért. Ez a szerves világkép áthatotta a teljes magyar népet, s mind a mai napig élte. A magyar óvodákban a tulipános hajtogatós játék egyedüli világcsoda. Minden kisgyermek tudja, hogy „Ez

itt egy tulipán, tulipánból paprika, paprikából Jancsika, Jancsikából kiskirály, kiskirályból tulipán”.

Ezt a szerves világgépet tanította népünk festett, kazettás mennyezetű templomaiban. A kazetták a plafonon, az „ég mennyezetit” mintázták, tehát a kozmikus összefüggéseket. A kettős papi szék háttámláján az emberpár biológiája jelent meg virágos ábrázolásban, mondhatnánk virágnyelven. Az Ómagyar Mária Siralom panaszában „Világ világa, Virágnak virága” kifejezés éppúgy utal Jézus Urunk fényből született voltára, mint a TULIPÁN NÉP égi-földi kiskertjének legszebb virágára.

A megyaszói régi templom „virágpárját” mutatjuk be, mint a népünk szerves világgépének dokumentumát. A női tulipán az uralkodó elem, mert a férfi-szekfű lelke is tulipánból ered. Nőt és férfit egyaránt a n y a szül.

Ha Jézus Urunk „Világnak világa, Virágnak virága” akkor Mária is virág. Erre utal a magyar népi imádság, amelyet nevezhetünk Jézus Urunk családfájának is.

Világtenger közepében aranyasztal
Aranyasztalon aranyoltár
Aranyoltáron Ánafa.
Ánafa szülte ágát
Ága szülte levelét
Levele szülte bimbaját
Bimbaja szülte virágát
Virága szülte Szent Annát.
Szent Anna szülte Máriát
Mária szülte szent Fiát,
a világ Megváltóját.

(Saját gyűjtés. Edelény, Izsó Józsefné)

A virágemberek nemzetségében vezérlő elem a TULIPÁN. Ennek a tulipán nőelvű volta az oka. Alakjából bontakozik ki az anyaméh formavilága, s a mezopotámiai kultúra Inanna istenanya képeje. Ez a jel élt és kelengyészládákat díszített még a 17. században is.

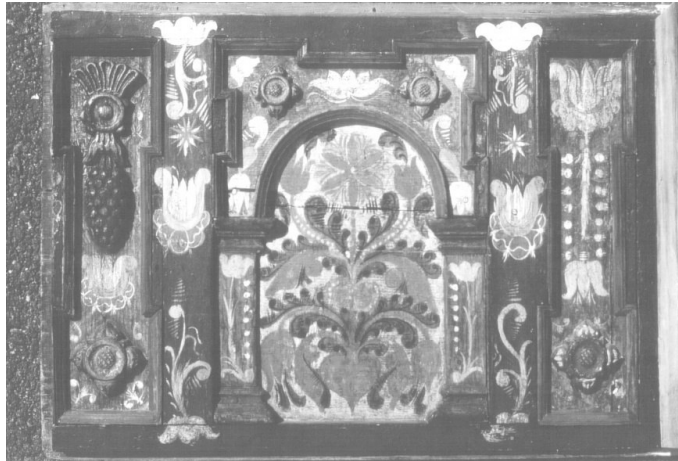

A megyaszói templom papi székének virágkettőse. Férfi-nő viráganatómiája

A Miskolci Kelengyészládán az ősi Inanna képjel szép, kiteljesedett formát öltve jelenik meg, „felségjelvénye” a tulipán állandó kíséretében. Égi és földi tulipánok kapcsolata kelt itt életre, s a születésnek is tanúi vagyunk a kapuban, a Mennysország kapujában. Ő itt a virágzó életfa leg-

szebb virága: Virágnak virága. Egy esztendő tér-idejének gyümölcse.

Annak is tanúi vagyunk, hogy a nagy Napév Időmalmában a férfi és női minőségek hogyan táplálják a tér-idő egység lételét. (lenn, jobb és bal szélén)

Miskolci Kelengyészláda
Herman Ottó Múzeum tulajdona

Ez a kelengyészláda különleges ornamentikájával magyarázatot ad a tulipánság női mivoltára. A második oszlop alján az Inanna képjel tulipánból ered. Felette lebeg a bíborfelhők védelmében az anyaistennő, s reá néz le a Mennyekből az égi Inanna, aki ugyancsak tulipánból, de égi tulipánból ered. A női principium az uralkodó a magyarság világképében, s ennek köszönhető Szent István gondolata, aki Magyarországot az égi királynőnek Máriának ajánlotta fel, aki ugyanannak a virágcsaládnak a sarja, amelyet a világtenger közepében oltáron álló Ánafa szült. Az Ánafa = Annafa. Inanna – Szent Anna – Mária és a Szent Fia, a világ Megváltója. Ez a csodálatos családja jelenik meg a Miskolci Kelengyészládán.

A két szélső oszlopban különböző bölcsesleti tartalmakat fejeztek ki képes ábrázolásmódban.

Égi és földi tulipán lelki kapcsolata. Az aranyló földi tulipán imával keresi fel égi istennőjét, aki ugyanolyan kis lélekpontos létrácskán küldi le az áldást áhítatos földi társára.

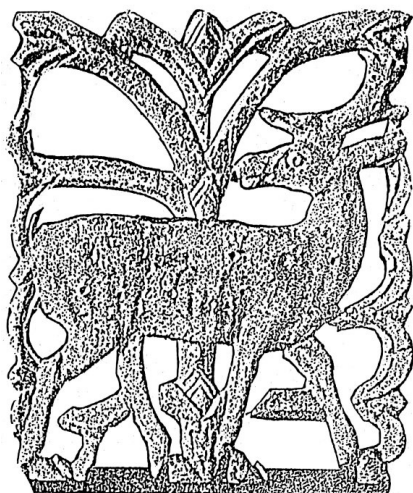
A balszáron az Idő malma létrehozza első teremtményét, a felhő fölött lebegő Istennőt, aki a fürtös gyümölcs mag-népre és szkíta aranyló bőségére vigyáz és élteti, amíg az Időmalom működik.

A tulipán nép a világból való eltávozást is tulipánhajón képzelte el. Erről vall a megyeszói templom egyik kazettája.

Tulipánhajó a megyeszói templom kazettáin.
Fehér lélektulipánok utaznak a másvilágra.
Jelenleg a HOM raktárában Miskolcon

Ugyanúgy a Világmindenség szerves egységét valló világnézet szimbóluma, mint a tulipán. Szkíta őseink a Kaukázus lábánál Kr. e. 1800-ban minden tudományos igényt kielégítő didaktikus képet véstek egy tanítótáblára a szarvassal és életfával kifejezhető világ egységes szemléletéről.

Altintepei szarvas életfával (Kr. e. 1800-ból)

A szarvas lábai a szó szoros értelmében földbe gyökereznek. A föld elteti az életfát is. A szarvas táplálja az életfa girlandjait, amelyek pl. a szarvas mellénél kígyóformát mutatnak. Az életfa táplálja a szarvast, mert a szarvai félig levélzethből állanak, a farka pedig egybeforr a levélgirlanddal. Alul, a fa törzsén megjelent a női minőség háromszögű, rombikus formája. A fa törzsén ugyancsak megjelent a kibomlást váró nőiesség jele sűrű háromszögekkel kifejezve. Életre azonban csak akkor kelhet, amidőn a szarvas életet lehel belé. Igével életet teremt, s íme, az anyai MADA életre kelt a fa tetején és karjait áldásra emeli.

Szarvas, életfa, Istennő. E hármas szimbólum vezette el őseinket a meótiszi térségről régi, kijelölt hazájába a Kárpát-medencébe. A szarvas a magyar történelem egyik legrégebb szereplője, hiszen krónikáinkban is leírják, hogyan vezette Hunort és Magyarat a hazatalálás ösvényére. Egy csodálatos szkíta koronán e hármas egység egymás mellé rendelve látható. Az életfa kerül a homlok közepére, körülveszi két szarvas, s a homlok mögött és alatt a királynő, az égi Istennő földi képviselője, az enzi, az ama, az EME, vagyis ősanánk Emese, az élő nő, aki a koronát viseli.

Kr. utáni első század. Don folyó mellékéről. Khoklach kurgán. Diadém.

A szarvas szimbolikájával tudjuk bizonyítani népünk eurázsiai egyetemes jelenlétét az ókortörténelemben, mivel bizonyíthatóan ugyanaz a stílus alakította ki az Ermitázsban őrzött szkíta aranyszarvast (Kr. e. 7. sz.), a tápiószentmártoni aranyszarvast, (Kr. e. 5-4. sz.) és a zöldhalompusztai aranyszarvast (Kr. e. 6. sz.).

Szkíta aranyszarvas az Ermitázsban (Kr. e. 7. sz.)

Tápiószentmártoni aranyszarvas (Kr. e. 5-4. sz.)

A Filippovka kurgánban talált szkíta arany-szarvas egybeforr az életfával, csak azt kell eldöntenünk, hogy szarvassá vált életfával vagy életfává vált szarvassal van-e dolgunk.

Filippovka kurgáni szkíta arany-szarvas
(Kr. e. 4. sz.)

Népünk a földi világ képét is szarvassal fejezte ki. A Vas megyei lepedőszél hímzés kiterítve mutatja be a gömb alakú földet. Benne a jobb oldali szarvas hozza a világos nappalt, a bal oldali az éjszakát. Azt is tudták, hogy amikor „...Szöme előtt hajnal verradt...” a földgömb másik oldalán, a szarvas farka táján pedig „... éjfél szakadt”.

Bal oldalán
kőd sötétlett

Jobb oldalán
nagy szöm égett

Vas megyei lepedőszél a 17. századból
(Szelestey László gyűjtése)

A világ egy füstös fazékból kelt életre, mint azt az Aranyhajú lány című mesében olvashatják és ebből bontakozott ki a MAG népe, a tulipán szirmaiban és sűrűn rovátkolt nőiségében. A mag hordozója a két napraforgó is, de egyben őrizője az életnek. Népünk ugyanis a napszerű orosz-lánokat, az örök napraforgó pófával szokta ábrázolni, s itt is őket látjuk. A füstös fazék és a tulipán között tengelyt látunk. A fazék a Vízöntő jelével van teleírva. A tulipán a két napraforgós-oroszlán védelmében áll.* Ez a tengely a magyarság őrzésére kijelölt égi átló. Életünk, nemzeti létünk biztonsága, bősége és boldogsága él együtt e jelkép-együttesben földi életünk égi rendeltetése folytán.

Erről beszél a Kórógyi Regösének (Panavin Olga gyűjt. 1934.), melyet befejezésül közzéteszünk.

IRODALOM

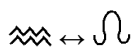
Bakay Kornél: Őstörténetünk régészeti forrásai. I-II. köt. MBE kiad. Miskolc, 2000.

Czuczor Gergely – Fogarasi János: A magyar nyelv szótárja. 1889-1996. MTA-MBE. I-IV. köt.

Pap Gábor: A magyar műveltség hat alappillére. 11-367. old. In: Mag hó alatt. Püski kiadó. Bp. 2002.

Gyárfás Ágnes: Az első magyar bölseleti mű és története. Bárány Péter: Jelenséges Lélekmény, Lélek-Tudomány (1790) c. művét közzétette, jegyz. irod. szótárral ellátta - -. Magyar Tudományos Akadémia kiad. Bp. 1990.

A szerzőnek az Ősi Gyökér XXXIII. 4. c. folyóiratban megjelent tanulmányai felhasználásával.

* Lásd a 65. old. Évkör ábrázolást

ÉDÖS URAM, ÉN JÓ URAM, SEJ, REGÖLÖK, REGÖLÖK

Napot láttam én felkelni, sej, regölök, regölök
 Hódat láttam én lemenni, sej, regölök, regölök
 A kettő közt vadat láttam, sej, regölök, regölök
 Egyik szarva a Napba vót, sej, regölök, regölök
 A másik meg a Hódba vót sej, regölök, regölök
 Egyik lába az erdőbe, sej, regölök, regölök
 A másik meg a tengörbe, sej, regölök, regölök
 Jobb oldalán nagy SZEM égött, sej, regölök, regölök
 Bal oldalán köd setétlött, sej, regölök, regölök
 Szöme előtt hajnal verradt, sej, regölök, regölök
 Utána meg éjjel szakadt.

Hannál engöm édös uram, sej, regölök, regölök
 Mennél inkább a vad után, sej, regölök, regölök
 Lába nyomán fakad a víz, sej, regölök, regölök
 Az erdőbe, ha vetönnél, sej, regölök, regölök
 A víz mellett meglönnél, sej, regölök, regölök
 Napfelköltig öbrön lennél, sej, regölök, regölök
 A vadat is elejtenéd.

(Az Újvidéki Magyar Szó közölte ezt a Kórógyi Regöséneket.
 Panavin Olga közlése)

